

Pan Emil Hloubal byl už starší holohlavý pán. Pracoval ve vědeckém ústavu kde se zabýval vývojem nových léků. Práce ho velmi bavila, a tak si i ve svém domku zařídil malou laborator. A v ní pak bádá na vlastní pěst. Jednoho dne ukázal manželce malou lahvičku s nějakou modrou tekutinou. "Koukej na ten zážrak," chlubil se. "Vynalezl jsem omlazovací lék. Po něm mi znovu narostou vlasy. A ty si nebudeš muset barvit své šediny."

"A není to nebezpečné? Nemůže mít lék nějaké vedlejší účinky?" obávala se jeho žena. "To víš, že je to risk. V ústavu to trvá strašně dlouho, než se nový lék pořádně otestuje. Ale já tak dlouho čekat nebudu," řekl pan Hloubal. A dodal: "Koneckonců, ohrožuji jen své zdraví, ty to zkusíš."

A pak v pátek hned po návratu z práce spolkli pár kapek nového léku. Následující týden pořád chodil kolem zrcadla a prohlížel svou hlavu. Kdy už konečně vyroste alespoň jediný vlas? Ale nic se nedělo.

"Musím zvýšit dávku," rozhodl se pan Hloubal a opět v pátek vypil svůj nový lék. Tentokrát však celou lahvičku. Hned se mu začala motat hlava, přestaly mu sloužit nohy a všechno kolem sebe viděl červeně. Z posledních sil se doplazil na gauč v kuchyni a ztratil vědomí.

Když se probal, cítil se dost mizerně. Sáh si na hlavu, a hle, byla pokrytá jemnými vlasy. "Ale co to? Jak to, že mám tak malé ruce a nohy? Probaha, vždýt vypadám jako mimino," vyděsil se. "Adéle, rychle pojď sem," zavolal na manželku. A ta se podívala: "Probaha, kde se tady vzalo dítě?"

"To jsem já, vypil jsem velkou dávku omlazovacího léku," naráikal pan Hloubal. "Tělo mi omladlo až moc a rozum zůstal." "Co budeme dělat?" lamentovala paní Adéla. "No, nejdříve skočím koupit nějaké kojenecké oblečení. A sušené mléko. Potřebuješ plenyky?" "To ne, jen mě budeš muset na záchod nosit, to víš, mám slabé tělo a nemohu chodit ani sedět."

Celý víkend se paní Hloubalová o "miminko" pečlivě starala. Dokonce našla na půdě starý kočárek po svých dětech a vyrazila s panem Hlobalem na procházku. "Jééé, vy máte krásně vnučátko," obdivovala pana Hlobala sousedka. V pondělí ráno zavolala paní Adéla do manželovy práce. Přidrželá sluchátko u ucha mimina a to řeklo: "Beru si dovolenou, odjíždím na měsíc do ciziny." Pan Hlobal nesl svůj nový stav velmi těžce. Hrozně se nudil. Nebavilo ho ležet celé dny v posteli. Mléko mu bylo odporné, ale jinou stravu mladý žaludek prostě nenesl. A bál se budoucnosti. "Jak to se mnou dopadne? To budu muset chodit do školy? A co doklady? Vždýt nemám ani rodny list..." "Ale pak se ozvaly nějaké rány a pan Hlobal se probudil. Jeho žena bušila lžící do hrnce. "No, konečně jsi vzhůru, spal jsi celý víkend. Ale už je pondělí. Musíš do práce." "Velmi rád," vyskočil pan Emil. "Byl to jen sen," zajašal v duchu. "Můj nový lék je nastěstí jen velmi silný uspávací prostředek."